

22. února 1986

VŠECHNY VĚCI NAPOMÁHAJÍ K DOBRÉMU

Napsala Dinah Maria Craiková

(Pokračování)

"Ale, tetičko, co si jen počneš s těmi hroznými děvčaty?"

Myslí mi proběhla vzpomínka, jak velká a hřmotná Lusie rozzlobeně vstala a málem srazila drobnou tetičku ze židle na zem.

"Ubožátka! Nemají maminku, aby je naučila způsobilým. Je mi jich líto! Sama jsem jako dítě ztratila maminku," řekla tetička jemně. "Ta a tam se u nich něco zlepšilo! Spolehni se na to, Bohouši, že se všechno obrátí na lepší stránku pro nás oba, pro tebe i pro mne!"

"Amen!" řekl jsem v duchu; a už jsem myslel na svou Vilmu. Jak docela jiná byla než ty slečny Sloninky! Obávám se, že představa mé milované mi zakryla obraz opuštěné tety Milči dříve než jsem ujel několik mil od Dvora.

Teta Milča toho moc nenapsala. Jako mnoho vynikajících lidí nemilovala psaní dopisů, jen tu a tam dopřála ojedinelým přátelům několik řádek, v nichž plně uplatňovala zlaté pravidlo: MÁŠ-LI CO ŘÍCI, TAK TO ŘEKNI, NEMÁŠ-LI, TAK NEŘÍKEJ NIC!

A tak byly moje informace o vývoji na Sloninkově dvoře kusé.

Přešlo několik měsíců a náhoda mne zavedla do sousedství. Připravil jsem tetě Milče překvapení v podobě návštěvy jejího milujícího synovce.

Bylo časně jaro a jak vykukovalo několik petrklíčů, tak se stará alej rozveselila. Právě pod okny přijímacího pokoje (salónu) jsme zahlédli záhon veselých purpurových a žlutých vstavačů, o nichž jsem si pomyslel, že je to známka zápasu s nudou tety Milči. Květiny ovšem milovala vždycky!

Dvůr nevypadá už tak beznadějně, pomyslel jsem si, jako dřív. Březvé slunce jej oživovalo svými paprsky, ačkoliv jej nemohlo ještě zahrát.

Za moment se objevila teta Milča sama, na pohled nijak nezestárle ale byla živá a aktivní jako vždycky.

Vzala mě do svého obýváčku a pověděla mně, jak jí uběhla zima. Byla to zima spíše smutná azasmušilá, doznávala. Děvčata byla zvyklá divoce běhat, Lusie chtěla jít svou vlastní cestou. Ale když jí s láskou trochu hlídala, ukázalo se, že její povaha je upřímná a vřelá.

Dobruška, to bludé děvče, bylo citlivé od kolébky a spíše netečné ale - (ach, jak jsou někdy poženaná a dobročinná ta "ale"!), - ale pak se projevila jako vlídná a jemná bytost.

Když jsem ale opět sám uviděl ty mladé dámy, které teta tak ševivavě popsala, nepozoroval jsem žádnou převratnou změnu. Luisa se mi zdála skoro tak upovídaná a její sestra právě tak nezálivná jako předtím. Ale přece jen tu bylo zlepšení nepatrné - patrné dokonce mým očím.

A já jsem rád dopřál tetě Milče plně zadostiučinění pro její magický, všechno proměňující pohled, který má pvod v jejím nadějném přesvědčení a vlídné povaze.

"Ale nyní, Bohouši, jak se máš ty?" ptala se dobrá teta. "A co Vilma? A jak se ti vedl na světě?"

Nemohl jsem odpovědět jinak než melancholicky na její otázky; musil jsem těžce pracovat - a práva, to je opravdu suché studium. A mimochodem řečeno, mnozí lidé se na mne díval chladně od té doby, co se dověděli, že jsem chudší, než jsem býval. A dokonce sama Vilma přestávala být tak upřímná a laskavá.

V mém srdci se objevovala nějaká nejasná žárlivost pro každý úsměv věnovaný leckde a leckomu; a těch úsměvů nebyly málo! Po pravdě řečeno, měl jsem daleko k tomu být šťastný. A tak jsem to řekl tetě Milče a dodal:

"Jestliže mě nebude Vilma milovat, přestanu se starat o to, co ze mne bude."

Teta Milča se usmála a pak se na mne podívala vážně:

"Můj drahý Bohouši! I kdyby se Vilma zítra vdala, časem se z toho vzpamatuješ!"

"Ne, nikdy! Ztratit dívku, kterou miluji, to je ztratit všechno na světě!"

"Možná že ještě nevíš, co skutečná láska je, drahý synovče. Intenzita a pevnost mužovy oddanosti závisí hlavně na charakteru a založení ženy, kterou miluje. A pro tvou Vilmu - No, ale uvidíme. Ještě jednou: Odvahu! Pracuj tvrdě ve svém oboru! A trap se kvůli Vilmě tak málo, jak jen můžeš. Jestliže tě milovala, tak tě miluje stále a bude tě milovat tak dlouho, jak jí budeš ty věrný. A je-li tomu jinak, tak nestojí zato, abys ji získal!"

Nesouhlasil jsme s teorií tety Milči, ale nic jsem už neříkal; v srdci mi bylo příliš hořko.

Provedla mě domem a pozemky: všechno vypadalo utěšeně pod vlivem ještě mladičkého jara. A pak mně vyprávěla, jak laskavý je pan Sloninka, a jak si postupně odvykal samotářskému životu a začal mít radost ze společnosti svých dcer.

"Doufám, že je vděčný tobě, která jsi ji učinila snesitelnější!"

Teta Milča se usmála.

"Ano, myslím si, že je. Ale já jsem to neudělala sama, co jsem měla. Obě ~~dvě~~ děvčata mě mají vroucně ráda, a to je dostatečná odměna vidět, jak se zlepšují."

Neviděl jsem pana Sloninku, ale vážně jsem pochyboval, že by se mohl ten obřadný, chladně zdvořilý gentleman středního věku nějak podílet na zlepšení a reformách, jak je očekává teta Milča se svým vše rozjasňujícím srdcem.

Měsíce se proměnily v leta dříve než jsem opět viděl tetu Milču. Všechno se v mém životě změnilo. Z chlapce jsem dospěl v muže. Ten kdo si hrál se změnil v toho, do se světem zápasí. Poslchl jsem rad tety Milči. A teď jsme začal sklízet plody toho - a to zvoáště v dobrém mínění o mně a to od těch, jejichž dobré mínění zato stojí.

Ověřil jsem si pravdu i toho starého úloví: "Jak sladký je chléb nabytý vlastním úsilím!"

A hle, i jiné z jejích proboctví se ukázalo, že je též pravdivé. Vilma Popelková se provdala - ale já jsem se nestal jejím manželem! Bohatý muž uloupil poklad mého chlapeckého nadšení. Ale - a to bylo to pro mne nejsmutnější, abych to unesl - stalo se to dříve než jsem sám poznal, že jsem předtím našel falešnou perlu, která je nehodná toho, abych ji jako muž nosil.

Ale nechci o tom mluvit. Navzdory předpovědím a řečem tety Milči: nikdo nemůže tak docela zapomenout na svou první lásku!

(Z angličtiny překládá JaŠ)

Pokračování příště.

/.../

Hlavní postavou filmu je Jožin Petránek, ředitel regionální umělecké agentury Radost. Jožin se nám v úvodu *fff* představuje jako "pouhý" člen komise, která na základě předváděných "uměleckých čísel", uděluje jejím aktérům provozní licence. Tato sekvence je snad nejzdařilejší z celého filmu. Výstupy "umělců" na jevišti kulturního domu se střídají v rychlém sledu, kamera prostřihává záběry na chvíli nudící se nebo hned zoufalou komisi se záběry vření před "kulturákem", kde se uchazeči o angažmá připravují na své výstupy. /.../ Výsledek úvodních scén je doslova šokující. Mediváme se totiž na parodii, ale všichni ti "pseudoumělci", které před námi nechává režisér Jiří Krejčík defilovat, předvádějí vše sartelně vážně, jako by šlo skutečně o nějakou uměleckou hodnotu. /.../ Zpočátku to ještě vyvolává smích, ale postupně, když zjišťujeme, jak jsou všechny ty scénky upatlané, křečovitě a skutečně ubohé, smích nás rázem přechází. Najednou vidíme něco, co vlastně běžně známe a pokud se někdo alespoň jednou za čas podívá na televizní pořady různých kabaretů dobré pohody, Kin Kessel Buntosů, Sejdeme se na Výsluní apod., dá mi jistě za pravdu. Takto zachycená "holá" skutečnost, zbavená jakýchkoli parodizujících prvků, nám ukazuje, že mezi tou "provinční uměleckou scénou", reprezentovanou zde ansámblem agentury Radost, a mezi uměním těch, kteří si již dávno *yy* vydobyli v masmédiích své pevné pozice, žádný rozdíl mnohdy ani není. /Pokud ovšem nemluvíme o honorářích.

Po tomto prologu se vyprávění filmu soustředí až dokumentárním stylem na Jožina Petrána, který po celou dobu takřka nezmišl s plátna. /.../ Jožinapoznáváme blíže v následující "rodinné scéně", kdy řeší rodinné problémy a musí čelit protestujícím telefonátům nepřijmutých artistů a přinášeným "pozornostem" těch šťastnějších. Vidíme dobromyslného chlapíka sužovaného kromě pracovních starostí i *yy* energicky pragmatickou manželkou a dvěma dcerami, z nichž starší Renáta, studující v Praze vysokou školu, trápí navíc Petrána svými studijními výsledky. Jožin v těchto chvílích může vzbuzovat i soucit nad tím, jak snadno se nechává zmanipulovávat a to nejen rodinou domá, ale i co by "šéfík" agentury Radost. Po milostném flirtu s "francouzskou" zpěvačkou Madelaine, který přeruší příšhá manželka, je Petránek krutě potrestán. Manželka ho vykáže do neuklizeného kumbálu, striktně odmítne pro něho vařit i práť. Navíc zvěstí o "hotelovém hrobodružství" vedou i k jeho pádu v *gy* agentuře. Na místo ředitele je dosazen "kouzelník-amatér" Pospíšil a z Jožina Petrána se stává náborář.

Pojednou se tak dostává rovnýma nohama do "estrádní mašinerie", o které "jako ředitel" neměl ze svého místa ani ponětí. Když jako řadový agenturní pracovník objíždí venkov a nabízí umělecký paskvil Humor na cestách, zákonitě se střetává s tím, co Jiří Ciesler /Kino 25/85/ označuje *yy* "Skrytými mechanismy vulgární kultury". Je to především osoba vedoucího zájezdního kabaretu Kandrt, typ člověka-dravce, který je zosobněním chladné vypočítavosti, vlezlé drzosti, arogantnosti a stupidní božnosti. /.../ K postavě Kandrta můžeme ještě přiřadit dosazeného ředitele Pospíšila, který se na Petránkovo místo dostal ostrými lokty a vlivnými známostmi. V této *yy* postavě se jeví odlidštěnost takových lidí ještě více než u Kandrta.

/.../

Je nasnadě, že Petránek praktikám Kandrta a Pospíšila podléhá a je donucován nabízet Humor na cestách jako hodnotný zábavný program "písniček, vtipů a tance". /.../ K těmto pracovním problémům se však přidružují i další těžkosti doma. Renáta odchází z vysoké školy a posléze definitivně i z domu. K roztržce s manželkou se připojuje i nedorozumění s mladší dcerou Janou, která se do té doby jako jediná chovala k Jožinovi laskavě a chápavě.

Myslím, že ve vztahu Petrána a jeho dcer odkrývá zde Krejčíkův

film skutečnost, o které se dosud v české kinematografii takto jednoduše a upřímně nehovořilo. Totiž to, co vidíme na Jožinových dcerách a co dramatik Václav Havel nazývá "krátkým spojením myslí". Jde tu o jakýsi nový fenomén, který se stále více objevuje především u mladé generace. U Renáty a Jany se projevuje jako kategorický a imperativ "buď-anebo" v tom, že nechtějí přijímat otcovy poukazy na životní hodnoty ležící mimo zmaterializované privilegiování si věcí. Budiž. Mnohem zdrcující ale je, že domítají tyto připomínky vůbec poslouchat. Havel tuto nechuť vidí pramenit ze strachu z nicoty, strachu ze sebe samých a zoufalou netrpělivostí získávat si vnitřní klid tím, že lidé odkládají svou nepevnou existenci, a myslí si, že si tím definitivně svůj život vyřeší. Tito lidé se však dostávají do situace, kdy nejsou schopni tolerantně přijmout názor druhých a to jen proto, že problematizuje samo "těžiště jejich bytí", ale i proto, že už strátili schopnost vnímat "svébytnost všeho jsoucího" a místo toho vidí jenom svůj sen o tom, že všechno musí být tak, jak chtějí oni. Z tohoto střetu vychází Pteránek opět poražen a při pozdějším setkání s Renátou u benzínové pumpy, kde, jak ona říká, si vydělá víc než on, zůstává mu v očích jen beznadějný smutek. Na drsném poznání selhání svých životních hodnot už nemůže nic změnit ani fakt, že Jana ho nakonec zachraňuje od zamyšlené sebevraždy, k níž byl dohnán neúspěšnými praktikami Kandry a Pospíšila.

Na konci filmu se Jožin rozhodne k odehodu z agentury a před očima obou roztrhá smlouvy na vysoupení Humeru na cestách. Jeho závěrečnému Ne; ale divák nemůže věřit. Vystává tu totiž otázka, kam vlastně chce Jožin po své vzpouře odejít, zvláště, když se předtím dovídáme, že se i on na své tehdejší ředitelské křeslo dostal jenom na přímluvu své podnikavé manželky. Jožinovo vnitřní odmítnutí "kulturního marasmu" pána Kandry a Pospíšila na přetrnutí začarovaného kruhu prostě nestačí.

/.../

JH

/zkráceno/

Předvánoční dopis z Indie přišel mamince do Jaroměře až po vánocích a zní takto:

Don Bosco Centre
Senapati Manipur
795 106
11th November 1985

Drazí přátelé,

Vánoce jsou už za humny a nebylo by to slušné, kdybych Vám neposlal naše přání ke svátku narození Páně. Vždyť Vy mi tolik pomáháte v práci co zde děláme a jistě máte větší zásluhu než já, protože nevidíte výsledek své práce. Já jej vidím, ale Vy věříte a to je více.

Končíme školní rok právě na počátku prosince a tak je dobré udělat účty s minulostí a dělat plány na budoucnost. Dělán to s radostí, protože vidím milost Boží na každém kroku.

Můj pomocník se už seznámil s celým krajem a navštívil vesnice, kde na něho čekali. Doprovázen skupinkou chlapců a děvčat ze starých vesnic prošel nové oblasti a přišel s nadšením. Neviděl zásraky, ale vesnice se mu otevřely a těch několik rodin, co mohl pokřtít mu ukázalo, že led se láme a to je nejdůležitější. Už nám důvěřují a vidí, co pro ně děláme. Až dosud byli vykořisťováni a proto nedůvěřovali nikomu. Dáváme jim duchovní potěchu a ukazujeme jim cestu k lepšímu životu. I hmotná stránka se nenechává stranou. Vždyť Bůh nás udělal z duše a z těla a tak se nesmíme divit, že je nejlépe začít s tělem. Tak to dělal Pán Ježíš, když se staral o chudé a nemocné, aby je mohl pozvednout a spasit. Já snažím se dát dětem příležitost k vzdělání a i ti nejzaostalejší vidí naši práci pro děti a věří si jí.

Děti jsme měli více než bylo možné přijmout. V našem domově jich bylo 250 a bylo by jich i více, kdybychom měli více místa a prostředků.

Už jsme naplnili každý koutek, že se skoro stydím, když můj představený přijde a měří všechno pravidlami z knih. Naštěstí i on je mým starým žákem a tak mě nechá dělat trochu podle mého a zavře oči na ty neortodoxní metody. A já věřím, že předpisy jsou pro lidi a ne lidi pro předpisy.

Naše děti měly by dostat vyznamenání. Vě škole většina studuje dobře. Představte si! V roce 1977 jsem přijal dva žáky do mateřské školky. Teď mi už pomáhají a starají se o ten zástup dětí. Měli jsme soutěž v náboženství, ve zpěvu, v divadelním představení a naše děti si zasloužily první ceny. V náboženství z 10 dětí jen jeden ztratil vyznamenání, ve zpěvu jsme byli druzí 4 hlasový chor /správně ~~pří~~ našli byli nejlepším chorem/ a v biblickém divadle jsme byli natřetí místě. Teď budeme mít školní zkoušky a doufám, že to bude taky dobré.

A pro budoucnost? Budeme pracovat jako dříve. Když jsme šel poslední do Evropy, žádal jsem od Pána Boha pomoc a ta přišla a tak začínáme budovat druhý ústav pro naše děti v Maram /24 km odtud/. Tam bude zase 150 dětí, jako zde v Senapati. A ve vesnicích začínáme tři školky /jenom několik tříd pro ty nejmenší/. Budeme muset platit učitele a všechno co je potřebné, ale Pán Bůh nám zase přijde na pomoc. A to je hlavní.

A ještě jedna práce nás čeká. Kostel pro městečko Senapati. Dosavadní kostel už stačí právě pro děti a na bohoslužbách, když 250 dětí s učiteli se přihrnou, kostel je plný. Teda musí se sáít s větším kostelem. Bude to stát snad \$ 50.000.00. Zde náměmálo, že doufáme, že Pán Bůh nám dá zdraví a prostředky skončítí toto dílo pro Jeho slávu. Modlete se a pomozte, když můžete.

A při této příležitosti Vám zase děkuji za Vaší lásku a štědrost. Díky za peníze, co posíláte, děkuji kněžím za mše svaté, které slouží na naši intenci /musí nám to oznámit/. Děkuji za balíčky. Přicházejí, i když se zpožděním. Často se noví přátelé ptají, co posílat a co neposílat:

Látky, oděvy, školní a domácí potřeby, věci pro švadleny jsou dobré. Někde poslal magi, konzervy, zvláště masové, tvrdé vutty, mýdlo, zubní pasta a kartáčky /všechno dobré/, pasty na kůži, věci pro holení a na barvení /neužívá se toho zde/, hračky a hry /ty co se nerozbijou, tak brzo dobré/, cukroví /lépe ne, protože přitahují moc lidí na cestě/, obinadla a náplastí /dobré s mírou/, známky není potřeba posílat, protože naši nemají pro ně ještě smysl. Tak vidíte, že je na výběr. Na balíčky odpovídám jen občas, protože opravdu nemám čas a píšu také jen některým v jednom místě. Prosím Vás, vyřídíte když a je-li to možné.

A teď Vám přeji všechno Boží požehnání k vánocům. Kéž nás dobrý Spasitel, tak bohatý ve všem, Vám dá všechno, co potřebujete a také Vaším drahým. Budu se modlít a Vy... modlete se za nás a za naši drahou vlast.

Vám oddaný v Kristu Pánu
Jan Ned

Jeremiáš 17,1-18

Dnes povím pouze pár výkladových poznámek a pak vám přečtu úryvky z výkladu svého dědy Jaroslava Šimsy, který napsal před 41 lety v koncentračním táboře Dachau.

Jeremiáš mluví o hříchu, kterého se Izraelci dopouštějí. Šlo o modloslužbu baalům ašérám. Porušili tím bohoslužbu a poskvrnili zemi, kterou přijali od Hospodina a kterou budou muset opustit a odejít do otroctví. Je to proroctví do budoucna. V zemi je ještě klid a lidé mu nevěří, jak vidíme v 15. verši. V prvních čtyřech verších si všimněme: Izraelci přijdou do zajetí a prorok, služebník Boží, je ani nelituje ani neutěšuje. Rovněž neříká, že je to něco, co muselo přijít - neříká tomu ani osud ani dějinná nutnost či historická zákonitost. Velmi tvrdě jim říká, že jejich hřích způsobil to, co přijde.

Jame prokleti, opíráme-li se o lidské opory. Asi každý z nás má tendenci se o někoho opírat. Avšak jedině ten, kdo doufá v Hospodina a důvěřuje mu, je požehnaný.

Narážka na úskočnost srdce je zřejmě nářek na Jáкова a tím i na lid, který tuto úskočnost v sobě nese. I Ježíš říká, že ze srdce vychází zlé lidské jednání. Jedině Bůh zná naše srdce. Je nám připomínáno, že přijdeme na Boží soud, kde budeme souzeni podle svých skutků a svého jednání.

Posledních 5 veršů je volání k Hospodinu. Jeremiáš Hospodinu předkládá svůj těžký úděl proroka. Vyznává zde svou důvěru k němu.

Úryvky z výkladu Jaroslava Šimsy: Hlas proroka v době krize

Neboť každému z nás je jasno, že se nacházíme téměř na dně hluboké krize dějinné, podobné svým rozsahem a rásem krisi, již procházel lid izraelský v době Jeremiášově: zmaten dlouhým trváním sryžky základních útvarů a sil politických v té době, začal se přichycovat lid jeho všelijakých pověr přicházejících od půlnočního Babylonu, poslouchat falešných proroků, slibujících brzy mír a rychlé přejití vichřice a svádějících lid svými lžemi a žvavostí; neplnil přikázání Boží, opouštěl studácké vod živých a našel si "cisterny dřevé". Také my se tohoto roku dožili už třicátého roku velkého světového otřesu, jenž začal světovou válkou, pokračoval v revolucích a občanských válkách a nyní vyvrcholuje v úporném zápase s odpůrci lidské civilizace. S těmi, kdo se učinili rouhavě pány nad životem a smrtí evropských národů a v své pyše nedbali ani nejzákladnějších zásad civilizace, jako je rozlišení mezi lží a pravdou, zavrhování neodůvodněného násilí, respektování lidskosti, svoboda víry a přesvědčení, vědomí jednoty lidského pokolení přes různost ras a národů, služebnost a podřízenost vědy, umění, politiky, hospodaření určitým požadavkům mravnosti absolutně platícím.

V Písmu svatém stále a znovu čteme: Neboj se, měj se zmužile, já jsem s tebou. Co se bojíte, malověrní?! Neboj se, červíčku Jáko-bův, hrstko Izraelova, Já pomáhati budu tobě; nebo Já ujal jsem tě za pravici tvou a pravím: Neboj se...! Právě když jde do tuhého a jde o všechno, projeví se zpravidla, jak slabé jsou lidské opory. Ve dnech krize jsem četl ve východním pohraničním městě: Nebojte se, nejsme sami, Rudá armáda je s námi. A jiní si říkali: Nebojme se, nejsme sami, Anglie je s námi. Ale když pak dotírá nepřítel a každý jsme odkázán sám na sebe a pomoc se ukáže iluzorní, všechny ty rychlé a snadné útěchy nemají najednou žádnou váhu. Jak často lidé zbavení iluze byli naprosto beznadějní! Myslím, že velké vyčerpání duševní v dobách válečných lze připsati na účet tohoto kolísání mezi vzletnými, ale lidskými nadějemi a nejistotou, v níž náhle jsme postaveni poznáním marnosti těchto nadějí. Dějiny jako by byly krutým nepřítelem každé iluze; jakmile se jejich tok skrátí a sryhlní ve vodo-pád válek a revolucí, iluze nejsou víc než pěna a prach nad vířícími masami vod.

Píše o víře na mladého člověka a uzavírá: Ach, zlořečený muž, doufající v mladého člověka! Dále píše o víře v chudého člověka a končí: Běda člověku, který by chudého člověka učinil oporou své naděje! Třetí věcí, které se sám upsal byla víra v mírumilovného člověka. Konstatuje že: Mír a spravedlnost se políbily /E.85/, ale na rozloučenou. Zlořečený muž věřící v mírumilovného člověka! Nakonec píše o víře ve vzdělaného, kriticky myslícího člověka. Uzávívá, že i tato víra ve vědeckého člověka byla demaskována jako iluze. Kromě toho existovala ještě víra v národně smýšlejícího člověka a víra ve zbožného člověka. Říká že: Všechny tyto a podobné víry, které jsme buď šloužili nebo s nimi zápasili, ukázaly se neúnosnými pro stavby, jež měly nést.

V měsících před námi nachýlí se válka konečně k svému konci. Kéž bychom si - prožívající velikost dějinného převratu - upřímně, opravdově, vážně vzali k srdci zvěst proroků. Na prahu těchto krvavých dob volal F.X.Šalda v úvaze "Ohněm a železem", že konec konců nejde o to, oděpít se poklonit falešným bohům národa a státu, které vytýčil fašism, ale o to, abychom si každý odpověděl: Před kterým pravým Bohem se chci poklonit, kdo mně jest Pánem nad lidským životem a smrtí? Zdálo se mně tehdy, když jsem četl trpkou Šaldovu výtku, že tuto otázku nikdo asi ještě před národ nepostavil, že to tak není. Že Masaryk, že Komenský v Haggu redivivu národ volal k takovému rozpomenutí se. Dnes vidím, že Komenský v době strašné, jako je naše, formuloval svou výzvu nejhlubší jako F.X.Šalda, když slovy našeho proroka volal: "Země, země, země, slyš Slávo Hospodinova"

Modlitby přímluvné:

Za mír a konec krveprolévání.

Za vítězství spravedlivé věci, osvobození vězňů a národů.

Za pronásledované pro své přesvědčení a původ.

Za tento tábor, za trpící v bunkru a umírající.

Za naše drahé doma.

Za to, aby se Bůh ujal naší země a zahojil rány, které utrpěla.

Za naši mládež.

Za naše vůdce.

Za sjednocení církví, rozšíření pravé víry a za království Boží.

Otče náš ...

It's me

It's me oh yes my Lord

standing in the need of prayer /2x/

Not my mother, not my father

but it's me oh Lord

standing in the need of prayer /2x/

Not my sister, not my brother

but it's me oh Lord

standing in the need of prayer

A Trip to Mars

By now, a rocket will have set off on its 35 million wide trip to Mars and scientists must be waiting anxiously for the results. The rocket will be travelling for 6 months before it reaches the planet. It contains a number of scientific instruments, including a television camera. Any pictures that are taken will have to travel for 3 minutes before they reach the Earth. If the pictures are successful, they may solve a number of problems about Mars and provide information about the markings on its surface which, nearly 100 years ago, the astronomers thought to be canals.